

YLHÄINEN LIBERAALINEN TILANHERRA „UDESTA ZEMSTVO-VENÄJÄSTÄ“

Liberaalien tavanomaisen sanahelinän takia meillä unohdetaan liian usein liberaalisen puolueen todellisten „isäntien” todellinen luokka-asenne. „Russkaja Myslin” 12. numerossa ruhtinas Jevgeni Trubetskoi tuo mainiosti esiin tuon asenteen osoittaen havainnollisesti, miten lähelle toisiaan liberaaliset tilanherrat Trubetskoit ja oikeistolaiset tilanherrat Purishkevitshit ovat meillä jo nyt päässeet kaikissa vakavissa kysymyksissä.

Eräitä sellaisia vakavimpia kysymyksiä on Stolypinin agraaripolitiikka. Ylhäinen liberaalinen tilanherra sanoo siitä näin:

„Stolypinin pääministerikauden alusta alkaen ovat kaikessa maaseutuun kohdistuvassa hallituksen huolenpidossa olleet määräävinä pääasiassa kaksi syytä: pelko pugatshevilaisuuden vuoksi, joka sai aikaan niin paljon onnettomuuksia vuonna 1905, ja pyrkimys luoda pugatshevilaisuuden vastapainoksi uudentyypinen talonpoika, joka varakkaana ja siis omaisuutta arvossa pitävänä jää kuuroksi vallankumoukselliselle propagandalle”...

Jo „pugatshevilaisuus” sanasella liberaalimme paljastaa olevansa aivan samaa mieltä kuin Purishkevitshit. Ero on vain siinä, että Purishkevitshit lausuvat tuon sanan raivoisasti ja nyrkkiä puiden, mutta Trubetskoit Manilovin tapaan, äitelästi ja pehmeästi, liittäen siihen korulauseita kulttuurista, inhottavan ulkokultaisia huudahduksia „uudesta talonpoikain yhteiskunnasta” ja „maaseudun demokratisoinnista” sekä liikuttavia puheita jumalallisuudesta.

Uuden agraaripolitiikan ansiosta talonpoikaisporvaristo kasvaa paljon nopeammin kuin aikaisemmin. Se on eittämätöntä. Talonpoikaisporvaristo ei voi olla kasvamatta, olkoonpa Venäjän poliittinen ja agraarijärjestelmä millai-

nen tahansa, sillä Venäjä on kapitalistinen maa, joka on täydellisesti vedetty maailman kapitalismin pyörteeseen. Liberaalinen ruhtinaspahanen tietäisi tämän, jos hänellä olisi edes aapistiedot „marxilaisuuden perusteista”, joista hän puhuu äärettömän itsevarmasti ja ilmaisten yhtä suurta tietämättömyyttä. Mutta ruhtinaspahanen tekee kaikkensa hämätäkseen sen peruskysymyksen, millaista on kapitalismin kehitys, kun *ei ole* mitään Purishkevitsheja, ja millaista se on, kun heidän luokkansa on kaikkivaltiaana. Ruhtinaspahanen puhuu läikäytyäkseen osuustoiminnan ja heinäviljelyn menestymisestä ja „hyvinvoinnin kohoamisesta” mainitsematta sanallakaan sen enempää elinkustannusten kalleudesta kuin talonpoikien joukkoluontoisesta taloudelliseen häviöön joutumisestakaan, toivottomasta köyhyydestä ja nälänhädästä, työllämaksusta ja muusta sellaisesta. „Talonpojat porvarillistuvat” — sen ruhtinaspahanen näkee ja siitä hän on riemuissaan, mutta sitä, että maa- ja velka-orjuussuhteiden säilyessä heistä tulee palkkatyöläisiä, sitä liberaalinen tilanherramme ei halua nähdä.

„Sivistyneistö”, kirjoittaa hän, „joutui ensi kerran kosketuksiin laajojen talonpoikaisjoukkojen kanssa jo vuonna 1905, mutta silloin tuolla kosketuksella oli kokonaan toisenlainen luonne — hajottava eikä luova luonne. Silloin yhtymisen yksinomaisena tarkoituksena oli hävittää yhteisesti vanhat elämänmuodot ja siksi yhtyminen oli pinnallista. Intelligentti-demagogi ei tuonut talonpoikien tietoisuuteen ja talonpoikien elämään omaa omintakeista sisältöä, vaan pikemminkin piti itse ohjeenaan kansanjoukkojen vaistoja, imarteli kansanjoukkoja sopeuttaen niiden mukaiseksi oman puolueohjelmansa ja taktiikkansa”.

Tuttuja, purishkevitshilaisia puheita! Pieni esimerkki: jos herrojen Trubetskoiden 2.000 desjatiinaa käsittäville maatiluksille järjestetään 80 talonpoikaishuuttoria, joista kukin käsittää 25 desjatiinaa, niin se on „hajottamista”; mutta jos järjestetään parikymmentä sellaista huuttoria häviöön saattujen yhteisötalonpoikien maalle, niin se on „luomista”. Eikö niin, teidän ylhäisyytenne? Etteköhän jo arvanne, että edellisessä tapauksessa Venäjä olisi todella „porvarillis-demokraattinen”, kun taas jälkimmäisessä tapauksessa se jää moniksi vuosikymmeniksi purishkevitshilaiseksi?

Mutta välttämättä epämieluisia kysymyksiä liberaalinen ruhtinas vakuuttaa lukijoille, että suurmaanomitajat katoavat „pian, hyvin pian” kokonaan myydessään kaikki maansa pala palalta.

„Ellei hallitus toimenpiteillään liiaksi jouduta tulevaa vallankumousta, niin vallankumouksen koittaessa kysymys „maan pakollisesta luovutuksesta” lakkaa kokonaan olemasta kysymyksenä, koska ei tule enää olemaan juuri mitään luovutettavaa”.

Sisäasiain ministeriön viime tilastoinnin mukaan³⁹ vuonna 1905 oli 30.000 tilanherralla 70 miljoonaa desjatinaa ja saman verran oli 10.000.000 talonpojalla, mutta liberaalista ruhtinasta se ei liikuta! Voidakseen puolustaa Purishkevitsheja hänen täytyy vakuutella lukijoille, että Purishkevitshit katoavat hyvin „pian”. Häntä kiinnostaa vakavasti vain se, että

„omaisuudesta kiinnostuneita ihmisiä tulee maaseudulla olemaan riittävästi, jotta voitaisiin taistella sekä pugatshevilaista että myös kaikenlaista sosialistista propagandaa vastaan”.

Kiitämme avomielisyydestä!

„Entä mikä tulee olemaan lopputulos?” kysyy liberaalinen ruhtinas. „Saako hallitus kasvatetuksi sivistyneistön avulla” (joka menee osuuskuntiin y.m.) „talonpojista luotettavia pientilanherroja vai tuleeko päinvastoin sivistyneistö kasvattamaan niitä hallituksen antamien lainojen laskuun?”

Ruhtinas olettaa, ettei tule tapahtumaan niin eikä näin. Mutta se on vain ulkokultainen sanonta. Todellisuudessa hän, kuten olemme nähneet, kannattaa koko sielullaan talonpoikien kasvattamista „luotettaviksi pientilanherroiksi” vakuuttaen, että „sivistyneistö alkaa saada pohjaa” ja että sosialistien „demagogiselle agraariohjelmalle” (joka — älkää naurako, lukijat! — on hänen ylhäisyytensä mielestä perinjuurin ristiriidassa „marxilaisuuden perusteiden” kanssa) ei löydy sijaa.

Ei ole ihme, jos tilanherralla on sellaiset mielipiteet. Ei ole ihme, jos hän on kiihtynyt ateismin kasvun johdosta ja puhuu hurskaasti. Ihme on se, että Venäjällä on vielä sellaisia tyhmiä ihmisiä, jotka eivät käsitä, että niin kauan kuin tuollaiset tilanherrat ja tuollaiset poliitikot soittavat ensi-viulua kaikkialla liberaalisessa, muun muassa kadettien puolueessa, niin kauan on naurettavaa luottaa, että kansan etujen todellinen puolustaminen voi tapahtua liberaalien ja kadettien „osanotolla”.